

Buken kon dat zoo niet zeggen; maar daarop begon hij toch te vertellen van zijn vader en van dat geld. En hij kwam toch eens hooren of daar niks aan te doen was. Want zijn vader had het toch zoo gezegd....

— Als hij het gezegd heeft, juist vóór zijn dood, dan is het waar, zei die vrouw; want als ne mensch gaat sterven, dan liegt hij niet meer.

Het sloeg juist twaalf uur toen Buken, met zijn leege kippenmand aan den arm en met een triestig hoofd weer over de markt naar huis stapte. Als de vrederechter er niks kon aan doen, wie kon het dan! Maar het geld moest boven komen en het zóú boven komen. Het was er. Want er was niet alleen wat zijn vader hem had gezegd een half uur voor zijn dood, maar Buken wist nu dat zijn vader eens gezegd had aan Jef van Do, op een Cecilia-avond: van ons Buken zou ik willen ne pastoor maken, maar om van iemand een pastoor te maken, moet ge hem laten studeeren en studeeren dat kost geld. En als zijn vader geen geld had, waarom ging hij dan 's Zondags naar de mis met een gouden horloge aan een gouden ketting, met een gouden knoop op, die over en weer kon schuiven, die gouden horloge die Buken dit jaar met de kermis voor den eersten keer had mogen aandoen.

Nu wóú Buken weten waar het geld verdoken zat, nu moest het voor den dag komen. En 't kon bij niemand anders zitten dan bij nonkel Baptist en tante Emma; want zij alleen hadden vader opgepast tijdens zijn ziekte. En dat tegenover een wees.... bromde Buken nog eens. Tegenover een wees. Zijn hart keerde ervan om.

Buken was nog maar pas den dorpel over of hij pakte nonkel aan. Hij wou nu wel eens weten met welk geld nonkel Baptist dat stalleken had laten optrekken, nog geen jaar na de dood van zijn vader; en met welk geld had hij dat perceel land betaald, daar achter den smid. Dat wou Buken weten.

Nonkel had moeten vragen: En is het misschien van te luierikken dat mijn handen krom staan lijk een pik? En ge weet misschien niet dat tante Emma, als we getrouwd zijn, vier dagwant land heeft meegebracht en een koe en twee varkens en de meubeltjes en de tafel waar ge nu nog op eet, Buken; dat weet ge misschien niet.... Maar nonkel Baptist was te veel gepakt om iets anders te zeggen dan: zijt ge zot of zijt ge zat! En tante Emma die juist ajuinsaus over de patatten wou gieten, goot van verbouwereerdheid een heel zwakske neven de pan. Moest ze daarvoor zooveel voor dat kind hebben gedaan? Maar nu zou ze 't hem eens goed zeggen, want die komedie had nu lang genoeg geduurd. Dacht hij misschien dat ze dat land met zijn centen hadden gekocht? Of die van uw vader? Tante Emma verslikte zich van 't lachen. Waar zou uw vader dat geld vandaan gehaald hebben! Hij had niks toen hij trouwde en hij is acht jaar lang onder dokters handen geweest! Waar zou hij 't dan verdiend hebben. Maar ge zijt een ondankbaar kind, Buken; wij hebben te veel voor u gedaan; — en tante begon te snikken.